

Ο καφές της Πέμπτης

Είχαμε καθίσει για καφέ το απόγευμα,

Πέμπτη όπως πάντα,

ήλιος λιτός Φεβρουαρίου και γλυκός σαν Οκτωβρίου

με αρκετά πουλιά στις φυλλωσιές.

Είχαμε παραγγείλει τα συνηθισμένα,

μας έχουν μάθει,

πάντα τον πίνω τον καφέ ελληνικό, πικρό και μαύρο

για ν' απορείς πώς το μπορώ.

Είχαμε ανάψει δυο τσιγάρα,

συνήθεια κακιά,

ενώνει όμως τα βλέμματα συχνά και παρατεταμένα

στο θολωμένο πρίσμα του καπνού.

Είχαμε και οι δυο δουλειές να κάνουμε,

κόντενε άλλωστε εννιά.

Ξεκρέμασα το δερμάτινο τζάκετ απ' την καρέκλα

είπα αντί ως την επόμενη φορά.